

vrátil a že potom časť spadlého tovaru bola zničená, rozkradnutá alebo poškodená, nestaly sa v hospodárskom styku a v súťažnom konaní oboch strán. V tom ohľade treba poukázať na správne opačné stanovisko súdu I. stolice.

Použitie § 1 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. nie je vylúčené tým, že čin závadný s hľadiska tohoto ustanovenia je aj činom trestným.

Bolo preto treba zdržovacej žalobe vyhovieť podľa § 15 cit. zák., pokiaľ smeruje proti II. žalovanému.

Nie je sporné, že nekalým súťažným konaním II. žalovaného vznikla žalobníkovi aj škoda. O výške tejto škody odvolací súd v dôsledku nesprávneho svojho stanoviska nerozhodol, ba ani skutkový stav potrebný k rozhodnutiu nezistil.

Preto bolo treba v tejto čiastke rozsudok odvolacieho súdu rozviazať podľa § 543 Osp.

Čís. 16255.

Obecná dávka hasičská, vodná a poplatok kanalizačný a dlažebný (§ 38 a § 28 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n.) nepoživajú prednostného poradia pri rozdelení dražebnej kúpnej ceny nehnuteľnosti.*)

(Rozh. z 2. júna 1937, R IV 225/37.)

Exekučný súd pri rozvrhu dražebnej kúpnej ceny nehnuteľnosti vrátil v prednostnom poradí pohľadávku mesta P., uplatnenú titulom obecnej dávky hasičskej, vodnej a poplatku kanalizačného a dlažebného. Rekurzný súd jeho usnesenie zmenil a prednostné vradenie týchto položiek pominul. Dôvody: Obecná dávka vodná, kanalizačný poplatok (stočné) a poplatok za asfaltovanie chodníku (dlažebné) boli zavedené odst. 2 § 28 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n. Hasičská dávka nebola zákonom výslovne zavedená a spočíva na odst. 3 § 38 cit. zák., podľa ktorého môžu byť so svolením vlády zavedené iné dávky. Túto dávku zaviedla vláda usnesením z 27. septembra 1934, o čom boli obce uvedomené obežníkom krajinského úradu č. 287.191/5/1935, uverejneným v Krajinskom vestníku čis. 4/1935. Odst. 3 § 44 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n. ustanovuje, že o exekučnom pokračovaní čo do vymáhania poplatkov resp. dávok podľa tohoto zákona platia tie isté pravidlá ako pre vymáhanie nezaplatených priamych daní. Toto ustanovenie nemožno však vykladať tak, že by týmto dávkam prislúchalo to isté prednostné právo ako priamym daniam, lebo toto stanovisko nemá v zákone žiadnej opory, ako to vyslovil Najvyšší súd v rozhodnutí Úr. sb. č. 2373, podľa ktorého obecná dávka z nájomného a poplatky za používanie stôk a za odvážanie smetí (§ 39 a § 28 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n., dodatok IV vl. nar. 143/1922 Sb. z. a n. a dodatok I cit. vl. nar.) nepoživajú prednostného poradia pri rozdelení

*) Porov.: Úr. sb. č. 2373, Sb. n. s. č. 4228.

dražebnej kúpnej ceny nehnuteľnosti, obecným dávkam uvedeným v § 38 cit. zák. neprislúcha prednostné poradie preto, lebo prednostné poradie prislúcha len takým obecným dávkam ako dávkam verejným, ktorým ho výslovne udelil zákon, a z ustanovenia § 44 cit. zák. jasne vychádza, že obecné dávky, o ktoré ide, nie sú postavené zákonom v smere hmotneprávnom na roveň daniam priamym, ale iba čo do ich vymáhania, tedy po stránke formálnej, platia pre ne tie isté ustanovenia ako pre dane priame.

N a j v y š š í s ú d rekurz mesta P. zamietol s poukazom na správne dôvody napadnutého usnesenia.

Čís. 16256.

Výklad § 118, odst. 2, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. o práve zamestnavateľa započítat' si celkom alebo zčasti dávky z penzijného poistenia.

(Rozh. z 3. júna 1937, Rv III 937/36.)

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol od r. 1889 ako hlavný horár na statkoch fideikomisu K. — V r. 1928 boly tieto statky pri prevádzaní pozemkovej reformy prevzaté žalovaným štátom a ku dňu 1. apríla 1928 bol s ostatnými zamestnancami prevzatý aj žalobník, a to pri zachovaní všetkých práv a povinností na základe dosavadného služebného štatútu zamestnancov fideikomisu K. Dňa 30. septembra 1928 bol žalobník preložený do výslužby a priznané mu boly v smysle štatútu odpočívne požitky 7.500 Kč ročne. Od 1. apríla 1934 počal mu žalovaný štát — s poukazom na § 118, odst. 2, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. — srážať z týchto odpočívnych požitkov mesačne 450 Kč z dôvodu, že dávky v tejto sume poberá žalobník od Všeobecného penzijného ústavu. Ide však o dávky z dobrovoľného poistenia podľa čl. IV zák. č. 89/1920 resp. § 97 vl. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n., lebo žalobník vzhľadom na svoj vek nepodliehal podľa § 2, odst. 1, č. 1 vl. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n. penzijnému poisteniu. Sráženie je tedy bezprávne a služebným štatútom fideikomisu K. bolo zamestnancom aj výslovne zaručené, že zamestnanci, ktorí si svoju budúcnosť zaistili vkladom u niektorého penzijného ústavu alebo poisťovne, nebudú z tohoto dôvodu skratení na svojej štatutárnej penzii. — Žalobou domáhal sa žalobník rozsudkového výroku, že žalovaný štát povinný je zaplatiť mu sumu srazených odpočívnych požitkov a že je povinný vyplácať mu tieto v budúcnosti neskratené. — Žalovaný štát bránil sa tým, že k sráženiu je oprávnený podľa § 118, odst. 2, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. a čo do štatútom zaručeného neskrateného vyplácania odpočívnych požitkov najmä tým, že sa ono vzťahuje len na prípad, keď si príspevky platil zamestnanec sám zo svojho, avšak za žalobníka platil príspevky vždy celé zamestnavateľ.

O b a n i ž š i e s ú d y prisúdily žalobníkovi sumu odpočívnych požitkov, ktoré mu žalovaný štát až do dňa vynesenia ich rozsudkov srazil, a odvolací súd vyriekol tiež, že žalovaný štát povinný je platiť